

odvolací soud uvedené zmatečnosti nepostřehl. Žalobkyně se domáhá na žalovaných jako na svých bývalých zaměstnavatelích, u nichž byla zaměstnána jako služka, náhrady škody proto, že opomenuli vykonati přihlašovací povinnost uloženou jim zákonem o sociálním pojištění ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n. v doslovu zákona ze dne 8. listopadu 1928 čís. 184 sb. z. a n. Jde tudíž zřejmě o spor naznačený v §§ 1 a 2 e) zákona o pracovních soudech ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n., totiž o spor ze služebního poměru založeného soukromoprávní smlouvou, vzniklý mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, pro nároky vzniklé z příslušnosti žalobkyně k sociálně-pojišťovacímu ústavu, při čemž však věc nenáleží před obligatorní rozhodčí soudy sociálně-pojišťovacích ústavů podle zákona čís. 221/1924 sb. z. a n. v doslovu zákona čís. 184/1928 sb. z. a n., ježto sociálně-pojišťovací ústav není tu stranou. Zákon ze dne 4. července 1931 čís. 131 sb. z. a n., nabyvši účinnosti dnem 1. ledna 1932, stanoví v §§ 1 a 4, že pro takové spory jsou výlučně příslušnými pracovní soudy pokud se týče zvláštní oddělení okresního soudu pro spory pracovní. Pokud není pro ten který soudní okres zřízen pracovní soud, ani oddělení okresního soudu pro spory pracovní, náležejí tyto spory podle § 42 jmenovaného zákona k věcné příslušnosti okresních soudů, ať byla žaloba podána za trvání pracovního, služebního neb učebního poměru či až po jeho skončení a ať jest hodnota předmětu sporu jakákoliv. I příslušnost okresních soudů jest v těchto případech výlučná a dobrovolné podrobení se příslušnosti jiných soudů nemá právních účinků. V souzeném případě byla žaloba podána dne 17. června 1932, tedy již za platnosti zákona čís. 131/1931 sb. z. a n. Oba žalovaní mají podle spisů své bydliště i provozovny v obvodě okresního soudu v B., pro kterýžto soudní okres není zřízen ani pracovní soud ani oddělení okresního soudu pro pracovní spory. Z toho plyne, že pro tento spor byl v době podání žaloby podle § 42 zákona čís. 131/1931 sb. z. a n. věcně příslušným soud okresní, a to výlučně. Sborový (krajský) soud, který tuto rozepři projednal a v ní rozsudek vydal, ač byla žaloba podána již za platnosti zákona o pracovních soudech čís. 131/1931 sb. z. a n., byl pro ni nezhojitelně nepřislušným, jeho rozsudek i předcházející řízení jsou proto zmatečné podle § 477 čís. 3 c. ř. s. a touto zmatečností je stíženo i napadené usnesení odvolacího soudu.

Čís. 12388.

Vysvítá-li teprve z rekursu povinného proti povolení exekuce, že zabavené požitky, které dostává jako pensista od Pensijního ústavu, jsou podle § 46 zákona ze dne 21. února 1929, čís. 26 sb. z. a n. vyloučeny z exekuce, nemohlo k této nové okolnosti v rekursním řízení býti přihlíženo, nebylo však závady, by rekurs povinného nebyl posuzován a vyřízen jako návrh na zrušení exekuce.

Rozhodnutí o útratách dovolacího rekursu proti usnesení rekursního soudu, jež návrh na povolení exekuce k rekursu povinného neprávem zamítl, jest vyhraditi rozhodnutí prvního soudu o zrušení exekuce.

(Rozh. ze dne 23. února 1933, R II 49/33.)

K vydobytí peněžité pohledávky povolil soud první stolice exekuci zabavením a přikázáním k vybrání požitků dlužníka (pensisty) proti Pensijnímu ústavu průmyslu cukrovarnického v Praze. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Podle § 46 zákona ze dne 21. února 1929 čís. 26 sb. z. a n. jest zabavení nároku pojištěnců a jejich příslušníků i dávek jen potud přípustné a právně účinné, jsou-li určeny ke krytí nároků osob, jež mají nárok proti pojištěnci na zákonné výživné, až do polovice a ke krytí záloh poskytnutých zaměstnavateli pojišťovnami, obcemi před jich poukázáním. Podle konaného šetření jest Pensijní fond průmyslu cukrovarnického v Praze náhradní pojišťovnou podle § 103 zákona ze dne 21. února 1929 čís. 26 sb. z. a n., v souzeném případě jde o zaplacení dodaného zboží, nikoliv o některou ze zmíněných privilegovaných pohledávek. Mimo případy zákonem vyčtené nesmí zákonné pojišťovací dávky býti žádným způsobem odňaty oprávněné osobě, a to ani z její vůle ani proti její vůli.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu; zároveň však uložil soudu první stolice, by o rekursu povinného jednal a rozhodl jako o návrhu na zrušení exekuce podle § 39 čís. 2 ex. ř. a v konečném vyřízení rozhodl i o útratách dovolacího rekursu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze upřítí oprávněnost, pokud vytýká, že k okolnosti přednesené v rekursu povinného, že pensijní ústav československého průmyslu cukrovarnického v Praze, od něhož dostává požitky, jest náhradním pensijním ústavem (ve smyslu §§ 103 a násl. zákona ze dne 21. února 1929 čís. 26 sb. z. a n.), neměl rekursní soud přihlížeti, ježto šlo o novotu, a že bylo na povinném, by přednesl onu okolnost a učinil návrh na zrušení exekuce u soudu první stolice. Jak bylo vyloženo, zejména v rozhodnutích čís. 9359, 9663 a 10.471 sb. n. s., jest činnost soudu rekursního činností ryze přezkumnou. Jeho úkolem není, by znova a samostatně uvažoval, zda exekuce má či nemá býti povolena, nýbrž jest na něm, by zkoumal, zda prvním soudem bylo o exekučním návrhu rozhodnuto správně. I pro rekurs do rozhodnutí o návrhu na povolení exekuce platí zákaz novot, rekursní soud smí rozhodovati jen podle onoho skutkového stavu, podle něhož rozhodoval soud první stolice, a není oprávněn, by si doplňoval tento skutkový stav sám novým šetřením. Nejvyšší soud může napadené usnesení přezkoumati rovněž jen podle údajů exekučního návrhu a nemůže je potvrditi, protože jeho odůvodnění se neopírá o obsah exekučního návrhu, nýbrž o výsledek dodatečného šetření, jež rekursní soud provedl přes zákaz novot, tedy neoprávněně. V souzeném případě není z návrhu na povolení exekuce zřejmé, zdali požitky, které podle jeho tvrzení dostává povinný jako pensista od Pensijního ústavu československého průmyslu cukrovarnického v Praze, jsou nárokem podle § 46 zákona ze dne 21. února 1929, čís. 26 sb. z. a n., ježto z obsahu návrhu nelze posouditi, že jmenovaný pensijní ústav jest náhradním ústavem ve

smyslu § 73, 103 a násl. tohoto zákona. Ale v rekursu povinného bylo výslovně tvrzeno, že exekuce byla povolena na nároky, jež podle platných předpisů — to jest podle § 46 zákona čís. 26/1929 sb. z. a n. — jsou vyloučeny z vedení exekuce pro vymáhanou pohledávku, a v takovém případě může exekuce býti zrušena i z úřadu podle § 39, čís. 2 ex. ř. Není proto závady, by rekurs povinného nebyl posuzován a vyřízen jako návrh na zrušení exekuce. Bylo proto rozhodnuto, jak se stalo. Pro úplnost se dodává, že je mylný názor dovolacího rekursu, že ustanovení § 46 zákona čís. 26/1929 sb. z. a n. má na mysli jen úmluvy o zastavení pensijních nároků, neboť z jasného doslovu tohoto ustanovení plyne nepochybně, že jsou jím připuštěny převody, zastavení a exekuce zabavení nároků a dodávek pojištěnců a jejich příslušníků jen za uvedených v něm předpokladů.

Rozhodnutí o útratách dovolacího rekursu bylo vyhrazeno soudu první stolice, poněvadž záleží na výsledku dalšího řízení, zda jich bylo třeba podle § 74 ex. ř.

Čís. 12389.

Zamýšlený prodej obchodu (podniku) odpůrcova není důvodem prozatímního opatření podle § 379 ex. ř., nebylo-li osvědčeno, že odpůrce s výtěžkem hodlá učiniti opatření na újmu navrhovatelova nároku.

(Rozh. ze dne 24. února 1933, R I 155/33.)

K zajištění peněžité pohledávky navrhla žalobkyně povolení prozatímního opatření zákazem odpůrci zciziti a zadlužiti sklad zboží a obchodní inventář. Soud první stolice návrhu vyhověl, rekursní soud ho zamítl poukávav k rozhodnutí čís. 8184 sb. n. s.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Ohrožená strana navrhuje, by k zajištění jejího nároku bylo odpůrkyni zakázáno zcizení a zadlužení veškerého skladu zboží a obchodního inventáře, nacházejícího se v jejích obchodních místnostech, a nejde tedy o případ, řešený zdejším rozhodnutím, uveřejněným ve sb. n. s. pod číslem 8.184, kde odpůrce prodal jen část inventáře. Ale jinak jest napadené rozhodnutí správné, ana podle § 379, druhý odstavec ex. ř. nestačí jen povšechná obava navrhující strany neb osvědčení jen objektivního nebezpečí, nýbrž musí nebezpečí pro nárok ohrožené strany vycházeti z jednání nebo z chování se odpůrcova, jež nemusí sice býti obmyslným, jest však přece hospodářsky a právně neobvyklým nebo nepotřebným a s to, by změnou majetkových poměrů přivodilo ohrožení vydobývání věřitelova nároku. Nestačí proto zamýšlený prodej obchodu (podniku), nebylo-li osvědčeno, že odpůrce s výtěžkem hodlá učiniti opatření na újmu navrhovatelova nároku, což navrhovatelka ani netvrdila.